

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA ONDER WATER

N° 2489

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een drama onder water

HOOFDSTUK I

KRIJGSRAAD

De Tower en de aangrenzende Tower Bridge zijn bezienswaardigheden van Londen, die geen toerist zal nalaten te bezoeken. De Tower Bridge van wege het eigenaardig mechanisme, waarmee de kleppen worden geopend om grote schepen doorgang te verlenen en de Tower in hoofdzaak in verband met de Wakefield Tower, een der vele gebou-

wen, die men binnen de muren van deze oude vesting aantreft, en die onder meer de kroonjuwelen, waaronder de Koh. I. Noor, die de rijksschepter siert, bevat.

De omgeving van dit aan de Theems gelegen gebouwencomplex is sedert de eerste jaren van deze eeuw gesaneerd, hetgeen geen overbodige luxe was, want

de buurt daar was zeer verdacht en niet te vertrouwen.

Er stond daar, onder meer een herberg, waar het, volgens de verhalen uit die tijden in de stoffige, vergeelde processtukken, die nu nog altijd bewaard worden, bont moet zijn toegegaan.

De whiskey vloeide er bij stromen, evenals de dikke, donkere ale, en men was er eigenlijk nooit zeker van zijn leven.

De herberg lag destijds juist binnen de stadsmuur, die op een klein stuk na dat aan de Tower grenst, verdwenen is. Uit het dakvenster had men het uitzicht over de brede Theems en de dichtbegroeide vlakke, thans een woestijn van huizen, zonder einde.

De herberg is daarna korte tijd een woonhuis geweest, waar smokkelaars zich verborgen hielden, en het is nog niet zo lang geleden dat de politie er een inval deed, en er een geheime werkplaats ontdekte, waar men ijverig valse munten vervaardigde.

Ten tijde waarop deze vertelling een aanvang neemt was het kleine, vervallen huis slechts voor een deel bewoond.

Gelijkstraats was een uitdragerij, en de eigenaar leende ook wel geld op onderpand, en tegen een zo hoge rente als hij maar durfde berekenen, zonder kans te lopen, met de strafrechter in aanraking te komen. De naam van deze man was Mozes Beetle. Men beweerde dat de politie een oogje op hem hield, daar hij verdacht werd van heling, ofschoon men hem daarop nooit had kunnen betrapten.

Veel scheen er in het donkere winkeltje niet om te gaan, maar daar trok de oude Beetle zich al heel weinig van aan, want zijn vaal, smal muizengezicht met de kleine, gitzwarte oogjes stond altijd glunder, en men zag hem, als de zon kans zag, in de smalle morsige straat door te dringen, vaak op een bankje naast de deur zitten, een pijpje rokend.

Het duurde dan ook niet lang, of de spraakmakende gemeente had hem aldra de bijnaam gegeven van « De Rentenier ».

Nu en dan ging er een arm vrouwtje met een schamel pakje onder de arm het donkere winkeltje binnen, en kwam er dan even later zonder pakje weer uit, met een paar geldstukjes stijf in de hand geklemd, geld dat maar al te dikwijls dadelijk in brood moest worden omgezet, of bestemd was om te verdwijnen in de zak van een ongeduldige kroegbaas.

Een enkele keer ontving Mozes Beetle wel eens bezoek van heel andere mensen, die tamelijk goed gekleed waren, en die nogal lang bij hem schenen te blijven.

Dat was ook het geval op een snik hete avond, toen de stad hijgde onder een hitte golf, en niemand in zijn huis bleef, als het niet strikt noodzakelijk was.

Er stopte een taxi voor het oude huis, waaruit twee mannen stapten, die haastig de uitdragerij binnen gingen.

Mozes Beetle stond ditmaal achter de toonbank, waarop het licht viel van een enkel gasvlammetje.

De scherpe muizenogjes van de rentenier vestigden zich onderzoekend op de twee mannen, en zodra de deur achter hen dicht was gegaan, zei hij zacht:

— Jullie mogen wel voortmaken; Ruben en Fatty zijn er al.

De beide bezoekers knikten stom, en het volgende ogenblik waren zij verdwenen door een andere deur, recht tegenover de straatdeur gelegen.

Zij kwamen in een stikdonkere gang, maar zij moesten er de weg weten, want achter elkander, met een hand tastend langs de wand gingen zij verder, totdat de eerste man bleef staan.

Hij knipte een zaklantaarn aan, en bracht zijn mond voor een opening in de muur, van een spreekbuis.

De man sprak een paar woorden in de opening, zacht, maar duidelijk articulerend, die klonken als een wachtwoord.

Vervolgens richtte hij het licht van zijn lantaarn op de vloer voor zijn voeten.

Het duurde hem zeker te lang, want hij zei ongeduldig:

— Wat is er met Mozes? De oude vent zal toch niet zitten slapen?

Hij wilde juist opnieuw zijn mond voor de opening in de muur brengen, toen de vloer in beweging kwam.

Langzaam schoot een deel van de planken onder de zijmuur weg met een zacht knarsend geluid, zodat een vierkant gat zichtbaar werd.

Zonder aarzelen stapte de eerste man op de bovenste trede van een zeer steile trap, die blijkens de kleur van het hout nog tamelijk nieuw was.

De trap voerde naar een kelderruimte waarvan de vloer bedekt was met rode playuizen, die heel wat ouder waren dan de trap.

Daglicht kon er in deze kelder nooit doordringen, want een venster was er niet. In een der muren bevond zich een lage deur, of beter gezegd, een ijzeren schuif, die wel wat leek op de afsluitingen, die men in vele dierentuinen in de roofdiergalerij ziet tussen de dagen nachthokken der bewoners.

Deze schuif, rond van boven, kon op en neer glijden tussen twee sponningen.

De schuif was even nieuw als de trap en dat was stellig ook het geval met de elektrische belknop, die zich er naast bevond, waarop de man met de lantaarn aanstonds drukte, terwijl hij mompelde:

— Wat 'n voorzorgen. Alsof iemand op de gedachte zou komen, ons hier te zoeken.

— Zo lang dat niemand doet is alles oké, maar de Grote Dallah weet wel wat hij doet, zei zijn metgezel op kalme toon. Als wij zelf die dingen ook konden openen, waren er al drie, die de weg naar de Tower zouden kunnen vinden, voeg er nog Ruben en Fatty bij, dat is vijf, en dus vier teveel. Neen, ik geloof dat de Grote Dallah juist de man is, in staat om ons Shydrift en Nicolson te doen vergeten.

— Die zijn slecht geëindigd, Jack. Aan de galg.

— Ik ontken het niet, Jim, en ik weet ook wel wie het hun aandeed. Maar deze nieuwe chef zal voor een zekere Grote Avonturier toch al te sterk blijken.

— Ik hoop het, zei de ander droogweg. Daar gaat de deur open.

Inderdaad ging de zware, ijzeren schuif omhoog.

De twee mannen wachtten zwijgend, totdat de schuif hoog genoeg gestegen was, en gingen toen bukkend door de smalle opening.

Zij moesten zich daarbij haasten, want nauwelijks waren zij aan de andere zijde of de schuif zakte snel, veel vlugger dan zij omhoog was gegaan.

Opnieuw moest de lantaarn dienst doen, want de twee mannen bevonden zich aan het begin van een stikdonkere gang.

Deze gang was blijkbaar zeer oud, en tamelijk hoog met een rond gewelf.

De gang beschreef een flauwe bocht, daalde een weinig, en rees opnieuw, en wel vijf minuten konden de mannen recht doorlopen zonder op enige hinderpalen te stuiten, totdat tenslotte een zware, met ijzer beslagen deur hen tegenhield.

Misschien wisten zij het, en misschien ook niet, dat zij al die tijd gelopen hadden dwars door een der oude, meterdikke stadswallen heen, die nog waren overgebleven, en dat zij een gang gevolgd hadden, die in de woelige middeleeuwen de boogschutters en de hellebaardiers volgden, als zij een onverhoedse aanval moesten afslaan.

Waarschijnlijk wisten zij evenmin dat het lokaal waartoe die met ijzer beslagen deur toegang gaf, had gediend als wachtlokaal voor de bezetting.

De deur stond half open, en zij stonden nu in een ronde kamer, waaruit men kon opmaken, dat men zich in een der talrijke torens van de oude vesting bevond.

Er was nog wat over van een enorme haard, en er moest ook nog een tweede deur geweest zijn, want men kon zien, dat de opening was dichtgemetseld met bakstenen van veel jongere datum dan de zware blokken van natuursteen, waaruit de toren was opgetrokken.

Een vierkante tafel in het midden en zes stoelen maakten het gehele meubilair uit.

Zelfs overdag zou hier nooit meer dan een flauw sprankje licht doordringen, want de drie smalle vensters waren wel vier meter van de grond.

Het was een der torens van de oude vesting, die men heeft afgesloten, niet alleen omdat er inwendig voor de bezoekers niet veel te zien was, maar ook omdat het gevaar niet denkbeeldig was, dat een insluiper, van dat vertrek uit, des nachts andere gedeelten van de Rower zou weten te bereiken, die gevuld waren met kunstschaten, en niet te vergeten, de kroonjuwelen.

Aan tafel zaten reeds twee zwijgende mannen, die nauwelijks opkeken toen de anderen binnentraden. De een, een vrij zwaarlijvig man, die dus zeker Fatty was, droeg een tuxedo, de ander, Ruben was in rok. Beiden zagen eruit alsof zij zoëven een dure rang van de schouwburch hadden verlaten.

— Net bijtijds jongens, zei Fatty ten slotte met een grijns. we hebben geen halve minuut meer en je weet dat hij een man van de klok is. Ga van het luik af, Jack.

Bijna op het zelfde ogenblik klonk een zacht geluid onder de vloer, en vlak naast de dichtgemetselde deur opende zich een groot luik. Tegelijkertijd vervulde een helder licht het torenvertrek, en bestraalde de vier mannen, die allen waren opgestaan en die met hun ogen knipperden, half verblind door de felle schijn.

De bron van dat licht kwam hoger, door het luik en ineens klonk er een scherpe, bevelende stem, die zei:

— Ga zitten.

De vier mannen deden wat hun gezegd was. De man die zoëven gekomen was plaatste de sterke looplamp, die een omklapbaar voetstuk had, op de vloer, temperde het licht, en ging zelf zitten op de vijfde stoel. Men kon hem nu flauw onderscheiden. Hij was een vrij lange man, in avondcostuum gekleed, met goed verzorgde handen, van zijn gezicht was niets te zien, evenmin als van zijn haar, want zijn hoofd was omgeven door een kap van vuurrode zijde, met twee kleine ooggaten.

Na 's poos her begon de scherpe stem:

— Ik heb jullie hier ontboden, om een nieuwe zaak te bespreken. De vorige, die van Sir Andrew Bradsley is volkomen mislukt. Ik geloof dat ik weet wie de man was, die ons dat koopje geleverd heeft, en ons de miljoenen van die oude dwaas door de neus geboord heeft. Ik hoef je er niet aan te herinneren, Spike, want je was er bij.

De ogen van Fatty begonnen boosaardig te schitteren en hij bromde:

— Als ik die grote kerel nog eens tegen kom die mij bijna in handen van de politie heeft gespeeld, dan sla ik hem de hersens in.

— Er zal zich wel een gelegenheid voordoen, om wraak te nemen. Spike, maar voor het ogenblik hebben wij dingen te doen die gewichtiger zijn. Luistert allen goed, want ik zeg het maar één keer.

De gemaskerde man liet even zijn blikken over de vier tegenover hem gaan, en hernam toen:

— Het is jullie natuurlijk allen bekend, dat men bezig is een onderzoek in te stellen naar de juiste ligging van de « Tubantia », het grote, Nederlandse schip, dat tijdens de eerste wereldoorlog voor Zeebrugge is getorpedeerd, en dat onder zijn lading omstreeks twaalf miljoen mark Duits goud had. Het kan jullie ook niet ontgaan zijn, tenminste als jullie kranten lezen, dat een Engels bergingsvaartuig, de « Reclaimer », al onderweg is naar het gezonken wrak, en dat duikers reeds een voorlopig onderzoek hebben ingesteld. Met een gunstig resultaat, naar men zegt. Ik ken een paar mannen van de « Reclaimer » Het staat in ieder geval vast dat er goud in de « Tubantia » zit, al is het misschien geen twaalf miljoen mark. Dat geld moeten wij hebben, alles of gedeeltelijk.

Er viel een stilte, en de vier mannen keken elkander een weinig weifelend aan.

Jacht op een gezonken schat was iets nieuws.

Zij werkten nu omstreeks een half jaar samen met deze geheimzinnige chef die zeer schrander, stoutmoedig en zonder een spootje geweten bleek te zijn.

Toch had hij tot dusverre alles weten te vermijden wat op ruw geweld leek. Een paar malen had hij een goede slag weten te slaan, en op zijn aanwijzingen en instructies hadden zijn assistenten reeds heel wat geld binnengehaald.

Maar nooit had men een rijk man op straat overvallen, om hem een onnozele portefeuille met geld te ontroven, nog nooit was er een inbraak gepleegd. Misschien kwam dat later nog, maar voor het ogenblik scheen de « Grote Dallah »

dit was de titel die hij zich zelf gegeven had, te volstaan met zeer schrandere uitgedachte oplichterijen, wisselvervalsingen, juwelendiefstallen, erfenisjachten en andere zaken, waarbij het meer op slimheid dan op ruwe kracht aankwam.

Enige van die ondernemingen waren schitterend geslaagd; de laatste, de erfenisroof ten nadele van Sir Andrew Brandsley was een jammefflijke mislukking geworden.

HOOFDSTUK II

EEN ONTMOETING ONDER WATER

Het was drukkend warm, en er stond bijna geen wind, toen een duikboot van zeer kleine afmetingen, nauwelijks 12 meter lang, en van een model, dat tamelijk sterk afweek van de bekende vorm der nieuwerwetse oorlogsduikboten, met grote snelheid over de grijze golven van het Kanaal voortschoot in de richting van de Belgische kust.

Het vaartuig was donkergrijs geschilderd, en op een afstand van niet meer dan vijftig meter reeds bijna niet meer te onderscheiden van de golven die het omspoelden.

Het smalle dek was slechts weinig afgeplat, en als een autoband geribd, opdat de voet er meer houvast op zou hebben.

In het midden bevond zich een rond luik, maar een ingangstoren, zoals de marine-vaartuigen hebben, was niet te zien. Het luik stak nauwelijks enige centimeters boven het smalle dek uit.

Hierdoor had deze vreemde duikboot aan weinig water genoeg en men zou zich kunnen voorstellen dat een diepte van twee meter voldoende was om haar geheel aan het oog te onttrekken.

Op een gegeven moment opende zich dit ronde luik langzaam, en een groot

blozend hoofd kwam te voorschijn, dat zich naar de vier windstreken wendde.

Toen klonk een diepe basstem :

— Er is niets te zien, mylord, en mij dunkt dat de lucht wel wat ververst kan worden, zonder dat men ons in het vizier zal krijgen.

— Gelukkig, want het begint daar beneden wat onaangenaam te worden, nu onze zuurstofcilinders bijna uitgeput zijn. Zodra we terug zijn, zal ik de nodige maatregelen nemen om de boot van een Snorkel te laten voorzien, waartoe tot dusverre nog geen gelegenheid is geweest.

Degene, die dit gezegd had, hees zich wat verder uit de opening, trok zijn benen op het dek, zoog met volle teugen de frisse zeelucht in. Het was een man met gebruid gelaat en onderzoekende, grijze ogen, die spiedend om zich heen keken.

Deze man was John Raffles, de Grote Onbekende, en de reus die plaats voor hem had gemaakt, was zijn trouwe helper en chauffeur James Henderson.

Nog iemand anders kwam zijn hoofd door de opening steken, en snoof gretig de zilte lucht op.

Hij was een jongeman met een blozend gezicht, waarin heldere blauwe ogen schitterden.

Het was Charles Brand, de vertrouwde vriend en secretaris van John Raffles, de onafscheidelijke makker bij al diens avonturen.

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg hij.

— Wel, ik taxeer dat wij nauwelijks veertig mijl van Zeebrugge kunnen zijn, antwoordde Raffles, turend naar een verzeil, hoog in het noorden.

— Je zult die dwaze onderneming nu zeker wel opgeven?

— Waarom? Omdat onze zuurstofvoorraad is uitgeput? Dat zou al een zeer zwak motief zijn. Een kwartier naar de oppervlakte met open luik, zal ons frisse lucht in overvloed verschaffen, en daarop kunnen wij gemakkelijk, ook zonder gebruik te maken van de zuurstofcilinders, een paar uur teren. Maar waarom noem je de onderneming dwaas?

— Wel, omdat het natuurlijk maar praatjes zijn, dat er zich goud bevindt in het wrak van de « Tubantia ».

— Maar als het praatjes zijn, Charles, waarom gaat dan de « Reclaimer » er op af?

— Wel, om vast te stellen, of er iets te halen valt.

— Precies, en dat wil ik ook.

— Jawel, zei Brand, maar, zie je, een bergingsmaatschappij kan het risico aanvaarden.

— Ik zie niet in waarom ik het ook niet zou kunnen. Wat betekent het helemaal voor ons? Het is een uitstapje en niets anders.

— Wat dat aangaat, daarvan ben ik nog niet zo overtuigd, zei Brand hoofdschuddend, nog altijd beneden staande, omdat hij het roer hanteerde, maar met zijn gezicht vlak onder het luik. Het zal heus niet zo gemakkelijk zijn, het wrak te naderen, en gevaarlijk is het misschien ook. Nu spreek ik nog niet eens van de kans, dat de opvarenden van de « Reclaimer » ons te zien zullen krijgen.

— Wij zullen ons zo goed mogelijk verborgen houden, amice. Zet die mui-

zenissen uit je hoofd. Het heeft wezenlijk niets om het lijf. Hoe is de atmosfeer nu beneden?

— Op deze plek fijn. Maar ik weet niet hoe het in de afgelegen hoeken en gaten zal zijn.

— Dan zullen wij nog wat boven blijven, totdat de nadering van de Belgische kust dit te riskant maakt.

— Zeg mij eens eerlijk, Edward, geloof jij zelf aan de mogelijkheid dat er Duits goud was aan boord van de Tubantia, dat door de Duitsers destijds getorpedeerd is?

— Waarom zou het niet mogelijk zijn. Ik geloof er wel degelijk aan.

— Maar zouden de Duitsers er niet aan gedacht hebben, dat zij hun eigen geld met dat schip naar de kelder zonden?

— Geld had destijds geen waarde, Charles, evenmin als een mensenleven, zei Raffles grimmig. Staal had waarde, en steenkool, en de rest kwam pas op het tweede plan. Dat neutrale schip had zich niet gestoord aan de bevelen der Duitsers, en het moest verdwijnen, ook al had het geen grein contrabande aan boord. In ieder geval zullen wij het gauw genoeg weten.

Een tijdlang bleef het stil. Men hoorde niets dan het regelmatig gebrom van de motor en de golfslag tegen de stalen romp van de « Bruinvis ».

Nog twintig minuten kon men doorevaren zonder veel kans op gevaar, maar toen werd het toch noodzakelijk weer te duiken.

Het luik ging dicht, en sloot de drie mannen van de buitenwereld af, terwijl de « Bruinvis » een paar meter onder water dook om een groot, snel naderend schip te ontwijken.

Wat verder kwam de « Bruinvis » weer boven en opnieuw werd het luik geopend. Raffles wilde zoveel mogelijk frisse lucht verzamelen, voor hij begon met zijn onderzoek naar het wrak.

Na een paar uren echter moest Raffles voor goed zijn boot onder het water oppervlak doen verdwijnen, maar toen kon hij door zijn kijker al duidelijk het zwart geschilderde bergingsvaartuig zien, dat vrij hoog op het water lago

Het lag onbeweeglijk stil, en slechts een flauw rookwolkje kronkelde uit een der pijpen omhoog.

Het luik werd gesloten, en Brand zuchtte even, want hij wist, dat het nu in de eerste uren niet weer zou opengaan, en dan zou de lucht in de kleine ruimte niet meer geschikt zijn om in te ademen.

Raffles had plaats genomen naast het kleine schakelbord, en hield het oog gevestigd op het kijkglas van onbreekbaar kwarts, dat in de voorsteven was aangebracht.

Dat kijkglas maakte het mogelijk op een diepte van niet meer dan twee of hoogstens drie meter en bij heldere zonneschijn de omgeving te kunnen waarnemen. Dook de boot echter dieper, dan was het nodig, het krachtige zoeklicht in werking te stellen.

Voorlopig echter kon Raffles tot op een afstand van ongeveer zestig meter duidelijk waarnemen wat er onder het wateroppervlak voorviel.

Een kwartier later draaide Raffles aan een kleine, koperen hefboom. De pompen begonnen te werken, zeewater stroomde in de tanks, en de « Bruinvis » zonk nog een meter.

Brand keek door het kijkglas, en zag vaag een donkere massa, op een afstand van ongeveer tachtig meter.

— Is dat het wrak? vroeg hij opgewonden, nu zelf ook aangestoken door de zucht naar avontuur.

— Neen, amice, wat je daar ziet, is de kiel van de « Reclaimer ». Het wrak ligt wat meer naar rechts.

Op dat ogenblik zwaaide de « Bruinvis » een weinig naar stuurboord, en Brand slaakte een kreet.

Hij had een lichtflikkering gezien, die onmogelijk door het zonlicht veroorzaakt kon zijn.

— Wat was dat? riep hij uit.

— Waarschijnlijk gaan zij aan het werk, of houden er juist mee op, gaf Raffles ten antwoord. Wij zullen het gauw genoeg zien. Voor het ogenblik durf ik niet verder gaan.

— Zouden er duikers aan het werk zijn?

— Ja ik denk dat zij die sterke lampen gebruiken, waarvan je die lichtflits zag. Het schip ligt waarschijnlijk zo diep, dat zij het bij daglicht alleen niet voldoende kunnen onderscheiden.

— Het blijft nu donker en wij gaan dus naar het werk. Maak alles gereed, James, zei Raffles.

Terwijl de « Bruinvis » heel langzaam nog wat opvoer in de richting van de kust, maakte Henderson snel alles in orde voor de onderneming.

Hij legde de duikerpakken gereed van dun, sterk buffelleider, dat met rubber gevoerd was, en de lichte helm, een vinding van Raffles, die volkomen waterdicht op het pak sloot, en toch allerlei bewegingen met het hoofd en met de romp toeliet. Polsen en enkels werden waterdicht afgesloten, met rubberbanden. Verder werden er een paar reservoirs klaar gelegd, die voldoende samengeperste lucht konden bevatten om een uur onder water te kunnen blijven. Dit had het grote voordeel, dat de duikers zich onafhankelijk konden bewegen, en niet door een lange, zware luchtbuis in hun bewegingen konden worden gehinderd.

Raffles en Brand ontdeden zich van hun bovenkieren, trokken het klaargelegde duikerpak aan, deden de met lood verzwaarde schoenen aan, en waren nu gereed om de duikboot te verlaten, die onbeweeglijk op een diepte van vijftien meter onder het water oppervlak dreef.

De inrichting om de duikboot te verlaten, was afgekeken van de « Nautilus » uit het boek van Jules Verne. Het was niets anders dan een kleine schutkamer aan de achterzijde van het schip. Dit smalle hokje, waarin juist twee mensen bij elkaar konden staan, had een stalen deur naar buiten en een die in verbinding stond met de machinekamer. Beiden konden volkomen hermetisch worden afgesloten. Door middel van een pomp kon dit hoekje met water worden gevuld, en weer leeggemaakt. Er bevond zich een ladder van staaldraad in, klein opgerold, en verder was het mogelijk, de man die achter bleef een sein te geven, door aan een stalen ring te trekken, die zich in de wand bevond.

— Hoe lang denkt gij weg te blijven, mylord? vroeg Henderson.

— Ik denk niet langer dan een uur, James. Blijf nauwkeurig op dezelfde plek, voor zover het getij dat mogelijk maakt, en geef acht op het sein.

Raffles en Brand overtuigden zich er nog eens van, dat zij de werktuigen die zij misschien nodig konden hebben, in een lederen tas, aan hun gordel hadden, en gingen toen het stalen kamertje binnen, waarvan Henderson de deur zorgvuldig achter hen sloot.

Zij plaatsten de helm op hun hoofd en maakten hem vast, want reeds ging het kleine schuifje in de buitendeur open. Het zeewater spoot met kracht naar binnen, juist boven hun hoofd, en begon vrij snel het schutkamertje te vullen. Binnen enkele minuten was het geheel vol, en nu pas konden zij de hevige druk overwinnen, die het water op de stalen buitendeur had uitgeoefend, en deze openen, omdat de druk binnen en buiten nu volkomen in evenwicht was.

Raffles haakte de stalen ladder in de daarvoor bestemde ogen en zag dat hij gemakkelijk de zeebodem zou kunnen bereiken, die hier zandig en zonder de minste oneffenheid was.

Brand volgde hem, en zij wendden hun blikken onmiddellijk naar een reusachtige vormeloze gedaante, rechts van hen.

Wat zij zagen was het wrak van de « Tubantia », het getorpedeerde Nederlandse mailschip.

Het wrak was gekanteld en lag op een zijde. Met de eerste oogopslag was te zien, dat het zich wel bijna voor de helft in het zand had gewoeld en dat de zuidwester stormen het ieder jaar wat dieper zouden begraven, totdat het tenslotte zo goed als onzichtbaar zou zijn geworden.

Een weinig verder was onduidelijk de kiel te zien van de « Reclaimer » die zich langzaam verwijderde. Waarschijnlijk was het werk voor die dag gedaan, of de duikers moesten rust hebben.

Behoedzaam gingen de twee mannen op het wrak toe en Brand voelde een schok door zich heengaan, toen hij daar het trotse zeekasteel zag, ten offer ge-

vallen aan de oorlog.

Het dek bleek bijna rechtstandig uit de zee op te rijzen, en aanvankelijk leek het onmogelijk, het te beklimmen.

Raffles wees echter met een veelzeggend gebaar op een paar lange ladders die er tegen aan waren gezet, en die stellig door de duikers bij hun werk gebruikt waren.

Een daarvan voerde door een der luiken binnen in het grote schip, en half op de tast begonnen zij een onderzoek, dat echter niet het minste resultaat opleverde.

In het ruim waren talrijke balen en kisten, die schots en scheef dooreenlagen, maar het was wel duidelijk dat geen van alle goud bevatten.

Zij wisten ook de hut van de purser te vinden, waarvan de deur met geweld moest worden geopend, en daar vond Raffles een stalen kistje, dat er veelbelovend uitzag en dat hij voor alle zekerheid met het hengsel aan zijn lederen gordel vastbond.

Intussen begon de lucht in het reservoir uitgeput te raken en zij begaven zich op de terugweg, toen Raffles plotseling zijn hand op de arm van Brand legde, en hem daarop snel neertrok onder de boeg van het schip. Hij wees met de vrije hand omhoog, en Brand zag tot zijn verbazing hoe twee duikers langzaam kwamen neerzakken op de romp van het schip. Blijkbaar werd het werk dus hervat.

Zo snel zij konden verwijderden de twee mannen zich van het wrak, en liepen onder de zware druk van het water terug tot het benedeneinde van de stalen ladder, die uit de duikboot hing. Zij klommen naar boven, trokken de ladder in, sloten de buitendeur, waarna Raffles het sein gaf door aan de stalen ring te trekken.

Onmiddellijk begonnen de pompen met kracht te werken, het water werd weggeperst door de stalen schuif, die zich automatisch sloot nadat het schutkamertje leeg was.

Reeds te voren hadden de twee mannen hun helm afgezet, en ademden diep de kostelijke lucht in, die binnendrong.

Nog voor zij zich van hun duikerkle-

ding hadden ontdaan had Raffles het bevel gegeven, zo spoedig mogelijk de plek te verlaten, waar zij zich bevonden en de boot te laten stijgen, want de lucht in het kleine schip was bijna verbruikt, en men voelde zwaar het gemis aan voldoende zuurstof.

Op een veilige afstand van de « Reclaimer » kwam de « Bruinvis » boven, onmiddellijk werd het luik geopend, en weer stroomde verse lucht naar binnen.

Nadat zij aan dek waren gegaan, zei Raffles :

— Ik vrees dat dit op een teleurstelling zal uitlopen, Charles. Het zou mij niets verwonderen, als het goud, indien het er geweest is, reeds onder een meterdikke laag zand is bedolven, en het zal een fortuin kosten, het weer te voorschijn te brengen. Niettemin is men aan boord van de « Reclaimer » hard aan het werk. Kijk maar.

Brand had een kijker genomen, tuurde even door het instrument en zei toen:

— Ja, waarachtig. Alles is vol leven en beweging. Misschien hebben zij meer succes dan wij. Laten wij eens kijken wat er in het kistje zit.

— Dat kistje loopt niet weg. Wij hebben nu ander dingen aan ons hoofd. Wat is dat daar voor een schip?

Brand draaide het hoofd in de aangeduide richting, terwijl de « Bruinvis » snel de terugtocht aanvaardde, en zei:

— Ik zie niets. Jij hebt ogen als een valk. Stil eens, nu gaat het beter.

Brand zette de Zeiss weer voor de ogen, tuurde er even door, en zei:

— Ja, nu zie ik het ook; het komt mij voor, een snelle motorboot te zijn, maar de naam kan ik niet onderscheiden.

— 't Komt er niet op aan Charles. In ieder geval gaan we terug. Zodra de bladen enig succes melden, kunnen we nog eens een poging doen. Ik zie niet in waarom die bergingsmaatschappij alles zou moeten hebben.

Raffles wilde reeds opdracht geven, om voor alle zekerheid te duiken, toen hij zijn ogen half dichtkneep, Brand de kijker uit de hand nam, hem voor zijn ogen zette, en naar het dek van de motorboot tuurde, met alleen zijn hoofd boven het luik uit. Na een minuut ongeveer liet hij de kijker zakken, en zei snel en kortaf:

— Duiken, James. Dat was een merkwaardige ontmoeting, Charles. Er schijnen nog meer kapers op de kust te zijn. Weet je wie die dikke man was op de voorplecht? Raad er maar niet naar: het was Fatty, de rechterhand van de « Grote Dallah ». Onze poging om het goud van de « Tubantia » te vinden en machtig te worden is voorlopig mislukt, maar nu heb ik toch misschien een middel, om die geheimzinnige bandiet terug te vinden.

HOOFDSTUK III

EEN AFGELUISTERD GESPREK

De dag ging traag voorbij.

De « Bruinvis » bleef bijna voortdurend op dezelfde plaats drijven, nu eens onder water, dan weder met het dek een weinig boven de golven, maar steeds op een veilige afstand van de beide schepen.

Omstreeks twee uur in de namiddag had de « Reclaimer » de ankers gelicht en was langzaam weggestoomd, in de richting van Zeebrugge, waarvan de huizen en de duinen juist even te zien waren.

De donkergrijs geschilderde motorboot daarentegen ging voor anker, ongeveer op de plek, welke de « Reclaimer » juist verlaten had.

Niet zodra had Raffles dit gemerkt of hij liet de « Bruinvis » duiken en wachtte geduldig.

Door het kijkgat kon men vrij goed waarnemen wat daarginds geschiedde.

Na een kwartier ongeveer daalden er twee logge gedaanten af, juist op de goede plek, boven het wrak van de « Tubantia ».

Brand, die strak door het kijkglas had gekeken, zei hoofdschuddend:

— Ik kan mij nog niet voorstellen dat het werk is van de « Grote Dallah ».

— Zekerheid heb ik evenmin Charles, antwoordde Raffles, maar in ieder geval doet een van zijn mannen mee, en die Fatty zwemt, voor zover ik weet, niet in de duiten, en je moet wel bedenken, dat het uitrusten van zulk een schip en de aanschaffing van duikerpakken en wat er verder nodig is, veel geld kost. Alleen een man die daarover beschikt, kan het wagen, een goed uitgerust bergingsschip de loef af te steken. Voeg het een bij het ander, en erken dan, dat de kans groot is, dat die dikke kwibus, die bij ons laatste avontuur de dans ontsprongen schijnt te zijn, ook ditmaal wel zal handelen op bevel van die geheimzinnige, nieuwe bendeleider. In ieder geval zal ik het onderzoeken, want de zaak is voor mij van groot gewicht. De « Grote Dallah » zal wel niet met de vriendelijkste gevoelens tegenover mij bezielde zijn.

— Ik had gehoopt dat wij op dat punt wat rust zouden hebben, na het einde van Shydrift, Nicholson en Fox, zei Brand mistroostig, maar ik schijn mij te hebben vergist. Het ras is onuitroeibaar, naar het schijnt.

— Helaas moet ik dat bevestigen, Charles. Het is niet te verdelgen, evenmin als onkruid. Altijd zal er weer een

man opstaan die zich geroepen voelt, aan het hoofd te staan van een bende bandieten, maar daarbij zelf achter de schermen blijven. Zo staat het voor mij vast dat de « Grote Dallah » op de een of andere wijze reeds kennis droeg van de voornemens der bergingsmaatschappij om naar het goud te zoeken, voor daarvan nog een woord van in de krant had gestaan. Hij wist het eerder dan wij, dat is zeker, want hij is nu al aan de gang, en zijn toebereidselen moeten veel langer hebben geduurd dan de onze. Wat wil dat zeggen, amice? Het wil zeggen, dat wij er een zeer gevaarlijke tegenstander bij hebben gekregen. Voor mij is een man met een mes of een revolver lang niet zo erg te duchten als een man met een flinke dosis hersens. Maar kijk eens, zij zijn daar beneden al druk bezig. Vermoedelijk zullen zij evenmin iets vinden als de opvarenden van de « Reclaimer ».

Intussen was het bij het wrak lichter geworden. Ieder van de beide duikers had een krachtig zoeklicht bij zich, voor zijn borst opgehangen, en dat gevoed werd door een waterdicht, electrisch snoer, zo dun dat het niet hinderlijk was bij de bewegingen van de dragers.

Het duurde bijna anderhalf uur, voor de twee duikers hun onderzoek beëindigd hadden; toen werden zij opgetrokken met een snelheid, die veel te denken gaf. Waarschijnlijk naderde er onraad, en vond de gezagvoerder van de « Spider », aldus de naam van de motorboot, het geraden, er van door te gaan.

Men maakte op de motorboot zó veel haast dat Brand uitriep:

— Tjonge, het schijnt geen uitstel te kunnen lijden. Die duikers zullen zich wel niet kiplekker voelen, dunkt mij.

— Zij mogen blij zijn, dat de kerels daar aan boord van dat schip niet eenvoudig de buizen hebben doorgesneden, en 't zware vrachtje hebben laten schieten, zei Raffles schouderophalend. Het zal mij benieuwen wat er aan de hand is.

— Ik moet er meer van weten en wij gaan naar boven.

Het water werd weggeperst uit de tanks, en de « Bruinvis » rees snel. Het luik werd geopend en Brand stak het

hoofd naar buiten. Hij trok het dadelijk weer terug en zei:

— Net wat ik dacht. Het is Belgische politie, en de lui van de « Spider » maken dat zij wegekomen.

— Dan zullen wij hun voorbeeld maar volgen, zei Raffles met een lachje. Wij hebben hier gedaan wat er voorlopig te doen viel, en ik wil tot iedere prijs die Fatty eens nagaan, die nu wel rapport zal moeten gaan uitbrengen van zijn onderzees uitstapje.

Het roer werd gewend, en op een afstand van ongeveer vijfhonderd meter begon de « Bruinvis » ongezien de « Spider » te volgen. Daar de motorboot veel sneller liep dan de Belgische politieboot, keerde het blauwe vaartuig dan ook terug, zodra het de grens van het territoriale gebied had bereikt.

De « Bruinvis » echter kon de grijze motorboot gemakkelijk bijhouden, en laat in de namiddag werd Dover bereikt.

Zodra Raffles wist, dat Dover het einddoel zou zijn, liet hij de « Bruinvis » zo snel mogelijk lopen, schoot de « Spider » voorbij en won aldus minstens een kwartier op de motorboot.

Buiten de stad, op een stil plekje, en terwijl de schemering reeds begon te vallen, kwam de duikboot boven water, en voer behoedzaam zo dicht mogelijk naar de krijtrotsen.

Rondom lagen klippen en daarvan kon Raffles gebruik maken om zoveel mogelijk droogvoets de kust te bereiken.

Toen zij klaar stonden om 't vaartuig te verlaten zei hij tot Brand, die zich niet erg op zijn gemak scheen te voelen:

— Er is niets te duchten, amice, voor zover ik kan nagaan. Ik zal de vent eenvoudig volgen, en daar hij mij niet kent, zie ik niet in dat er gevaar kan zijn. Ik beloof je, dat ik hem alleen maar zal nagaan, totdat ik de plaats gevonden heb, waar hij die snuiter met het rode masker ontmoet. Als ik die plaats eenmaal weet, is de rest simple comme bonjour.

— Kunnen wij niet met je meegaan? vroeg Brand.

— Neen, want jullie moeten nu aanstonds de duikboot naar de bekende lig-

plaats bij Morgate brengen. Vandaar zijn er zeker nog wel drie treinen naar Londen vanavond. Neem een van die treinen, en je zult mij waarschijnlijk al thuis vinden. Dus, tot ziens, want ik heb nu geen tijd meer te verliezen.

In de vallende schemering begaf Raffles zich naar het dek, trok zijn plastic overjas aan evenals zijn rubber laarzen, stapte op een klip, wuifde nog eens met de hand, en begon de vrij moeilijke tocht naar het strand. Een paar malen moest hij tot halverwege de dijen door het water waden.

De rubberlaarzen hielden hem echter droog, en zodra hij na tien minuten ongeveer het keienstrandje bereikt had, ontdeed hij zich van de zware dingen, liet ze in de steek, en liep vlug de helling op naar het smalle grindpad, dat verderop naar de brede verkeersweg leidde, die stadwaarts voerde.

Bij een kruispunt bleef hij staan wachten. Raffles had een ijzeren geheugen, en wist dat hij maar een paar minuten behoefde te wachten op de bus, die hem tot op het stationsplein zou brengen.

Hij had nu nog een half uur de tijd, voor een trein naar Londen vertrok.

Hij kocht een kaartje aan het loket, en wachtte geduldig op het perron, verscholen in een donker hoekje.

De trein stond reeds gereed, maar hij had aldra gezien, dat er nog niemand inzat.

Twee minuten voor het uur van vertrek, toen Raffles reeds begon te vrezzen dat hij geduld zou moeten oefenen tot de volgende trein ging, kwamen twee mannen haastig het perron oplopen. In een hunner herkende hij onmiddellijk de zwaarlijvige Fatty. De andere, veel kleiner, tenger en donker, was hem onbekend.

Toen de twee mannen hem in het donker voorbijgingen, zonder hem te zien, hoorde hij hoe Fatty zijn metgezel aansprak met de voornaam Ruben.

Zij stapten vlug in en Raffles zorgde dat hij in de aangrenzende coupé kwam te zitten.

De trein was op dit uur niet druk bezet. Raffles bleef geheel alleen, en Fatty en Ruben zaten ook bij elkan-

der, zonder reisgenoten.

Niet zodra was de trein vertrokken, of Raffles kwam in actie.

Zijn coupé en die van zijn twee buren werden des avonds verlicht door slechts een enkele, half bolvormige gaslamp, die, juist in het midden boven het houten schot hing, hetwelk de twee coupé's van elkander scheidde.

Het glas rustte evenwel niet onmiddellijk op het hout; er was ongeveer een centimeter ruimte tussen, zodat Raffles als hij op de bank ging staan, hij nu woord voor woord kon verstaan, wat er in de aangrenzende coupé gesproken werd. En, zoals hij wel dacht, het ging over het goud van de Tubantia.

— Dat is een lelijke tegenslag geweest, Ruben, zei Fatty mismooedig, die juist een raampje had dichtgetrokken, en het daardoor de luisteraar ongewild nog gemakkelijker maakte. Er zit net zo min goud in dat wrak als er op dit ogenblik in mijn zak is.

— De « Grote Dallah » zal wel geen genoeg nemen met die mededeling, zei Ruben droog weg. We hadden in ieder geval het stalen kistje moeten meebrengen.

— Welk stalen kistje?

— **Waar zitten je hersens, Fatty?** Maar ja, het is waar, jij bent niet naar beneden geweest. Je moet je echter herinneren, dat de chef ons op het hart heeft gedrukt, in ieder geval het stalen kistje in de hut van de purser op de kop te tikken, en het hem te brengen.

— Maar er was daar immers niets.

— Dat is het juist, waarover ik me ongerust maak. Het had er moeten zijn. De « Grote Dallah » vergist zich nooit in dergelijke dingen. Hij wist absoluut zeker, dat dat kistje er was, en zelfs waar het had moeten staan.

— Kan hij zich niet vergist hebben?

Het bleef even stil, en toen zei de kleine man tot zijn zwaarlijvige maat op droge toon:

— Ik merk wel, dat jij onze nieuwe chef nog niet goed kent. De Grote Dallah weet blijksems goed wat hij zegt en doet. Hoe hij er achter is gekomen, weet ik natuurlijk niet, maar als hij zegt dat er een stalen kistje was, dan was het

er ook, en als het er nu niet meer staat, dan hebben die ellendige snuffelaars van de « Reclaimer » het al opgevist. Dat is het juist wat mij zo ongerust maakt. Hij zal niet willen geloven dat wij een halve dag te laat waren. Er ligt voor ons wat in het vet, Tom. Ik wou dat het gesprek in de kelder onder de Tower al achter de rug was.

— Onder de Tower? herhaalde Raffles verbaasd in zich zelf. Wat bedoelt de vent daarmee?

Het bleef even stil in de aangrenzende coupé, en toen hoorde Raffles hem op bedrukte toon zeggen:

— Wij hebben gedaan wat wij konden. Wij kunnen ook geen ijzer met handen breken.

Er ging iets als een schok door Raffles. Hij kende de naam Mozes Beetle, die genoemd was. Het was de naam van een uitdrager en een heler. Hij poogde zich te herinneren waar de man ergens kon wonen.

Op dat ogenblik maakte de trein een scherpe bocht, en Raffles, in het midden van de bank staande, en hierop niet verdacht, verloor bijna zijn evenwicht. Hij had nog wel meer willen horen, maar voorlopig wist hij genoeg.

Ineens herinnerde hij zich, dat die Mozes Beetle in de buurt van de Tower Bridge woonde, in een morsig, onaanzienlijk straatje.

Dat prentte hij nu in zijn geheugen.

HOOFDSTUK IV

OVERMOED GESTRAFT

Het was omstreeks half elf in de avond toen de trein het Waterloo-station binstroomde.

Raffles had de voorzorg genomen, tegen het verbod in, de coupédeur te openen lang voor de trein stilstond.

Hij haastte zich uit de trein te springen en zorgde er voor vlak achter Ruben en Tom Spike te blijven toen die langzaam door het tourniquet schoven.

Raffles ging op zijn beurt door het tourniquet, gaf zijn kaartje af, liep via de stenen trap naar de vestibule, en bereikte bijna tegelijk met de twee bandieten de straat.

Er zijn daar altijd een aantal taxi's, tegen de aankomst van een belangrijke trein, en Raffles had geen moeite er een te vinden. Hij gaf de chauffeur opdracht de auto te volgen waarin Fatty en zijn vriend gestapt waren, maar zoveel mogelijk zonder dat het opviel, en stelde hem een goede fooi in het vooruitzicht.

Het is niet eenvoudig des avonds in een der drukste wijken van Londen een taxi te volgen, die precies lijkt op andere taxis en ofschoon de chauffeur ongetwijfeld zijn best deed, moest hij ineens stoppen voor een verkeerslicht, dat op rood sprong, terwijl de achtervolgde taxi nog juist had kunnen doorglippen.

De chauffeur poogde de taxi nog te achterhalen, maar te vergeefs.

Raffles had al deze manoeuvres gevolgd, zag dat het niet lukte, tikte tegen de ruit, opende het portier op een handbreedte, en zei:

— Laat maar, chauffeur. Je bent hem zeker kwijt?

— Dat lamme verkeerslicht, mijnheer. De andere kon er nog net door.

— Stil maar, viel Raffles hem glimlachend in de rede. Ik ben er van overtuigd dat je je best hebt gedaan. Breng mij nu maar naar de Victoriastreet, tegenover no. 23.

Het portier ging weer dicht, en de chauffeur reed verder, blij dat zijn vrachtje het zo goed opnam.

Raffles had intussen overwogen, dat hij er goed aan zou doen, de kleren die hij nu droeg te verwisselen met andere, die er wat minder goed uitzagen, want in de buurt, waar hij heen ging, kwamen zelden heren, en hij mocht in geen geval opzien wekken.

Van het Waterloostation naar de Victoria Street is niet zo héél ver, en binnen een kwartier stopte de chauffeur voor het aangewezen huisnummer.

Raffles rekende met de chauffeur af, gaf hem een goede fooi, en wachtte tot de taxi om een hoek verdwenen was. Daarop ging hij te voet verder.

Het doel van die korte wandeling was een hoekhuis, hetwelk hij reeds lang bezat, waarvan slechts de bovenste ver-

dieping verhuurd was, en dat het niet te onderschatten voordeel had, dat er twee uitgangen waren en dat men er dus kon binnengaan, zonder dat iemand het merkte.

De zijstraat lag daar volkomen verlaten, aan een kant begrensd door een blinde fabrieksmuur, en Raffles wipte snel de schuttingdeur binnen, liep onder het afdakje door, hetwelk het zelfs voor de bovenbewoners onmogelijk maakte, om te zien of er iemand binnenkwam en kwam aldus ongezien aan de achterdeur, die hij opende met de sleutel, welke hem nooit verliet, want dit huis had nog meer kostbare geheimen, die het als het ware tot een vesting maakten.

Hij maakte licht, begaf zich naar een klein vertrek aan de voorzijde van het huis, waarvan de ramen met luiken gesloten waren, opende daar een boven de schoorsteen verborgen kast, haalde uit de grote voorraad kleren, die daar hing een oud en versleten pak, en trok het haastig aan.

Raffles had Brand wel gerustgesteld, maar er was iets dat hem zei, dat hij die nacht wel eens groot gevaar kon lopen, als zijn onderzoekingen hem wat verder brachten dan waarop hij aanvankelijk gerekend had.

Hij stak daarom een kleine revolver bij zich, benevens een plat etui met enige gereedschappen, klein maar deugdelijk, en nog enkele andere voorwerpen, die misschien van nut zouden kunnen zijn.

Raffles verruilde zijn hoed tegen een oude pet, haalde zijn hand een paar malen door zijn haren, gaf een paar vegen van een grijze kleurstof langs zijn wangen en onder zijn ogen, en wist nu wel dat hij onopvallend de straat zou kunnen binnengaan, waar Mozes Beetle verblijf hield.

Tevreden over zijn uiterlijk sloot Raffles alle kasten zorgvuldig af, doofde het licht, deed de kamerdeur op slot, en ging onhoorbaar het huis weer uit, langs dezelfde weg, die hij genomen had om er binnen te gaan.

Toen hij de schuttingdeur behoedzaam achter zich dicht trok wist hij met volkomen zekerheid, dat niemand hem

had kunnen zien.

Daar een en ander enige tijd in beslag genomen had, haastte hij zich naar de Victoria Street, en vond daar aldra een lege taxi; de chauffeur schudde echter het hoofd, na de man eens te hebben opgenomen, en reed kalm door.

— Aan een kant is het zeer vleiend voor mij, dat de man zulk een haveloze schooier niet wil rijden, aan de andere kant vrees ik, dat ik te laat zal komen, als zich dit herhaalt.

En het herhaalde zich, nog twee malen, zodat Raffles ten slotte op een voorbijrijdende motorbus sprong.

Intussen was Raffles nu wel genoodzaakt, bij het verlaten van de bus nog bijna een half uur te lopen, alvorens hij het straatje bij de Tower Bridge bereikte.

Het was toen bijna middernacht, en het lawaai van Londen drong nog maar zwak tot hem door.

Hij liep langzaam langs het machtige gebouwencomplex van de Tower, dat de eeuwen had getrotseerd, en binnen welks muren zich zo talrijke, bloedige drama's hadden afgespeeld, waar Anna Boleyn gevangen had gezeten, waar de ongelukkige Maria Stuart had gezocht en waar beiden hun hoofd verloren onder het zwaard van de beul.

— Het blijft zonderling, mompelde Raffles voor zich heen. Zou die man werkelijk een weg hebben weten te vinden naar de binnenzijde van die zware, meterdikke muren, zonder dat dit bekend werd en houdt hij daarbinnen en daar beneden zijn samenkomsten? Dan is de man nog veel gevaarlijker dan ik dacht en verslagen moet hij worden, voor hij zijn invloed al te zeer heeft kunnen uitbreiden.

Raffles sloeg een smal slop in, en kwam zo in de straat waar Mozes de uitdrager moest wonen.

Reeds van verre zag hij het zwakke glanzende van de drie koperen bollen boven de smalle, vervelozende deur.

Hij hield zich alsof hij een weinig beschonken was, en liep strompelend, in zich zelf vloekend en mompelend over het ongelijke voetpad.

Toen hij een blik terzijde wierp, bij

het langsgaan van het schamele winkel-tje zag hij geen spoor van licht.

Raffles was echter niet van plan zich hierdoor te laten ontmoedigen. Wat hij gehoord had, in de trein, had hem de zekerheid gegeven, dat Mozes Beetle en zijn huis een belangrijke schakel waren tussen de geheimzinnige Dallah en zijn helpers.

Hij keerde terug en in het langslopen draaide hij heel voorzichtig de kruk van de winkel deur om.

Tot zijn voldoening, maar ook een weinig tot zijn verwondering gaf de deur aanstonds mee. Blijkbaar vond de bewoner het niet nodig, zijn schamel bezit te beschermen tegen dieven en inbrekers. Ook moest hij er wel zeker van zijn, dat geen sterveling de weg naar de plaats der samenkomst zou kunnen vinden, als hij zelf niet de behulpzame hand bood.

Zonder aarzelen was Raffles zacht als een kat binnengetreden, en had onmiddellijk de deur achter zich gesloten.

Het was zo goed als zeker dat alle ontbodenen reeds daar beneden waren, want er viel geen teken van leven te bespeuren, en van Mozes Beetle was evenmin iets te zien. Het was trouwens zo donker, dat Raffles wist, zelfs zonder er naar te kijken, dat de luiken voor de vensters naast de voordeur gesloten moesten zijn. De ruit in de deur zelve liet ook al geen sprankje licht van de straat door, want er was een donkerblauw rolgordijntje voor neergelaten.

Een paar minuten stond Raffles onbeweeglijk te luisteren, maar hij hoorde niets anders dan wat ver straatgerucht.

En terwijl hij daar stond overwoog hij hoe het mogelijk was, van deze donkere winkel te geraken tot onder een der torens van het bouwwerk, dat zich dicht bij de Theems verhief en hoe Mozes Beetle de bezoekers toeliet tot de ondergrondse vergaderplaats.

Raffles waagde het er op zijn zaklantaarn aan te knippen.

De winkel bleek smal te zijn, maar tamelijk diep. Rechts stond de kleine

toonbank. Raffles bekeek ze onderzoekend, en zag dat ze met hoekijzers aan de vloer was vastgeschroefd.

Hij liep zeer voorzichtig om de toonbank heen, want de mogelijkheid bestond dat een verraderlijk valluik zich daarachter bevond. Hij tastte dus eerst met zijn voet, voor hij die neerzette, maar stuitte nergens op enige weerstand.

Het schijnsel van zijn lamp vloog over de achterkant van het toonbankje, totdat het zich hechtte aan de getraliede opening van hetgeen hij onmiddellijk als een spreekbuis herkende.

Hij opende behoedzaam de deurtjes die een paar kastjes in de toonbank afsloten en na enig zoeken vonden zijn fijne vingertoppen een knop. Op goed geluk drukte hij erop met zijn revolver in de linkerhand, en zijn lamp voor zich liggend op de toonbank, haar licht uitstralend op de deur, die hij onmiddellijk achter in de winkel had ontdekt, maar er gebeurde niets.

Alleen meende hij, in de verte een zacht schurend geluid te horen.

Hij bleef een korte poos staan, maar toen alles rustig bleef liep hij vlug op de tweede deur toe, hing zijn lamp aan een haak voor zijn borst, en trok de deur snel open.

Hij keek in een verlaten gang, aan het einde waarvan hij in de vloer een zwarte opening ontwaarde.

Hij sloop er naar toe en had aldra 't andere einde gevonden van de spreekbuis. Glimlachend mompelde hij voor zich heen.

— Ik begrijp het al. Degenen die met de Dallah moeten onderhandelen kunnen dat luik daar niet zelf openen, maar zijn afhankelijk van Mozes, die eerst het wachtwoord vraagt, dat hem door deze buis wordt toegeroepen. Wij zullen eens zien waarheen dat luik ons voert.

Raffles hield zijn lantaarn boven het gat, maar niets liet zich zien of horen. Hij wist uit ervaring dat hij zijn leven bij deze onderneming op het spel zette,

maar dat weerhield hem niet, de steile trap af te gaan daarbij direct opmerkend, dat het hout sterk afstak bij de omgeving, die verveloos was en zeer oud.

Hij kwam nu in een kelder, met een vloer van rode plavuizen, waaruit hij opmaakte, dat deze mufriekende ruimte reeds eeuwenlang moest bestaan.

Aanstands ontdekte hij de ijzeren schuif tegenover de voet van de trap.

Ook vond hij de elektrische belknop, waarop hij meteen drukte.

Hij wachtte echter vergeefs tot de schuif zou bewegen, en mompelde eindelijk ongeduldig.

— Natuurlijk moet Mozes ook deze schuif bedienen, van zijn plaats achter de toonbank af.

Raffles verloor geen tijd, maar ging haastig de trap weer op, kwam in de winkel terug, en vond na vrij lang zoeken het kleine, koperen hefboompje, verborgen achter in een loketkast, onder papieren en voddens hetwelk waarschijnlijk de schuif in beweging bracht.

Toen hij weer in de kelder arriveerde bemerkte hij onmiddellijk dat hij goed geraden had: de schuif was opgetrokken.

Hij kroop door de nauwe opening, maar keerde zich onmiddellijk om, en schoof een ijzeren stang, die hij in de winkel gevonden had, tussen de bodem en de onderrand van de schuif, die reeds snel begon te zakken, maar nu niet in de daarvoor bestemde sleuf terecht kwam.

Raffles merkte dit met een glimlach van tevredenheid op en mompelde:

— Het is altijd goed, bij dergelijke gelegenheden een achterdeurtje open te houden.

Raffles liet het licht van zijn lantaarn over de wanden van de oude gang waarin hij zich nu bevond, spelen, dacht even na, en mompelde:

— Deze sluipgang is zeker even oud als de Tower zelf, en volgt een van de buitenmuren, of liever de fundamenten daarvan.

Waarschijnlijk was zij destijds bestemd voor een plotselinge uitval van de bezetting. De buitenmuur moet hier een flauwe bocht maken.

Raffles liep vlug door. Hij wist met zekerheid dat hij onder een van de torens moest uitkomen.

Plotseling stond hij voor een met ijzer beslagen deur, die gesloten was.

Hij liet zijn revolver in zijn zak glijden en tastte naar het lederen etui met gereedschappen.

Het eerste wat hij deed, was, met een kleine fretboor een gat te boren in het deurpaneel.

Zijn oog ontwaarde niets dan dichte duisternis, toen hij het voor de ronde opening bracht. Dus waarschijnlijk was daar niemand aanwezig.

Nu begon hij snel te werken, zacht en voorzichtig, en tastend ging het eerste, fijn lopertje rond in het slot.

Maar hij kon nog geen halve minuut bezig zijn, of er werd even snel als vastberaden een einde aan zijn arbeid gemaakt.

Vier mannen tegelijk hadden zich op hem geworpen, en hun gewicht alleen reeds was voldoende om hem iedere poging tot verzet onmogelijk te maken, ofschoon hij zich bliksemsnel had omgewend bij de eerste aanraking.

Hij had zelfs nog zijn revolver kunnen grijpen, maar niet te voorschijn halen, want drie krachtige handen grepen zijn armen, en in de nauwe gang was het hem onmogelijk zijn vuisten te gebruiken.

Meteen gaf hij ieder verzet op, want zijn instinct zei hem, dat hij beter deed, zich niet aan een verwonding bloot te stellen. Zich te verweren tegen zulk een overmacht en op zulk een plaats was toch onmogelijk, en dus klonk rustig zijn stem:

— Laat me maar los. Ik geef me over zoals je ziet.

Snelle handen ontnamen hem zijn wa-

pen, en zijn eigen handen werden op zijn rug samen gebonden.

Op hetzelfde oogenblik ging de ijzeren deur open, en werd hij een goed verlicht vertrek binnen gevoerd.

Er waren daar drie mannen bijeen,

waarvan er een een rode zijden kap over het hoofd droeg. Onder die kap klonk een scherpe, enigszins spottende stem:

— Wees welkom in ons midden, John Raffles.

HOOFDSTUK V

HET STALEN KISTJE

Toen de deur dicht ging, waren er een stuk of tien personen in het vertrek.

Raffles, schijnbaar zonder de minste aandacht te schenken aan de zonderlinge begroeting van de man met het masker, keek vol belangstelling om zich heen, en mompelde:

— Net wat ik dacht. In een van de torens. Waarschijnlijk een oud wachtlokaal. Buitengewoon belangwekkend. Ik zie dat deze toren niet voor het publiek toegankelijk is, en dat verklaart alles.

De man met de rode kap gaf een harde vuistslag op de tafel, die in het midden stond, en riep met stemverheffing:

— Houd je bek. Wij zijn hier niet bijeen om te luisteren naar je praatjes over een antiek bouwwerk. Luister, want het gaat om je leven.

Raffles zweeg en keek vluchtig naar de man in avondtoilet, die bij de ronde tafel gezeten was.

Toen liet hij zijn blikken onderzoekend over de andere aanwezigen gaan.

Hij herkende Mozes Beetle, Fatty, Ruben, en naar hij meende, nog een andere man, grof gebouwd en met een

scheve neus, maar de anderen waren hem volkomen onbekend, ook de jongevrouw, die hij nu pas ontwaarde. Zij was de enige die, behalve, de « Grote Dallah », op een stoel gezeten was.

— Die dame is mij niet zeer genegen, mompelde Raffles voor zich heen, toen hij de blik zag, die de jonge, knappe vrouw op hem wierp. Dat maakt mijn toestand niet bepaald aangenamer. Een man die het land aan je heeft, kan het je al lastig genoeg maken, maar een vrouw, die je haat is gelijk aan een uitgehongerde tijger.

De man met de rode kap was langzaam opgestaan, en kwam, met zijn witte, goed verzorgde handen in de zijde gesteund, vlak voor Raffles staan. Hij bekeek hem van het hoofd tot de voeten, en zei afgemeten:

— Dat is waarlijk een voortreffelijke vermomming. Als ik niet zo zeker van mijn zaak was, zou ik bijna denken, dat wij ons vergist hadden.

— Denk dat dan maar, opperde Raffles op zijn vriendelijkste toon.

Maar de « Grote Dallah » schudde het hoofd, en ging rustig voort:

— Neen, Raffles, daar komt niets van in. Je moet weten dat je een paar

van die kleine vergissingen begaan hebt, misrekeningen, of hoe je ze anders wilt noemen, die zelfs de grootste geesten wel eens maken. Je veronderstelt natuurlijk, dat we je duikboot niet hebben gezien?

— Duikboot? herhaalde Raffles, quasi verwonderd. Duikboot?...

De « Grote Dallah » maakte een beweging van ongeduld, en ging voort, nu met een harde stem:

— Laten wij geen tijd verliezen met onnozele uitvluchten. Je vergist je als je denkt dat je met stommelingen te doen hebt. Ik heb goede kijkers en ik heb je grijze duikboot nog juist bijtijds kunnen zien, terwijl je met een benijdenswaardige snelheid Dover ging opzoeken, waar je lang voor ons moest zijn aangekomen. Je bent toen alleen naar het station gegaan, maar ik moet bekennen dat onze brave dikzak daarginds en zijn onafscheidelijke vriend Ruben absoluut niet wisten wie je was, of waar je was, tot je die kleine onvoorzichtigheid beging op de bank te blijven staan van je coupé, waarvan je bij die scherpe bocht van het spoor bijna afduivelde, zodat je moest grijpen naar het gat van de gaslamp. Mijn mannen zagen door het lawaai, dat je maakte, net nog even je hand, en toen hebben zij, op hun beurt eens een kijkje genomen door dat halfronde gat. En toen hebben ze hun rol van onnozele domkoppen verder uitstekend gespeeld. Dat je hun bij de achtervolging in de taxi kwijtraakte door dat rode verkeerslicht, is zuiver toeval. Ze hadden je graag tot hiertoe de weg willen wijzen. Maar wij hebben toch maar onze toebereidselen gemaakt, zoals je ziet. Heb je je al niet eens afgevraagd, waarom we je niet in de winkel al overvielen, en je rustig tot hier lieten doordringen?

— Daar dacht ik juist aan, en ik geloof dat ik de oplossing ken. Je wilde natuurlijk weten of je wel degelijk met Raffles te doen had.

— Precies, zei de Grote Dallah en er klonk oprechte bewondering in zijn stem. Dat was inderdaad mijn gedachtengang. Weet je wel, dat ik eigenlijk woedend op je moest zijn? Jij hebt mijn

eerste grote zaak doen mislukken, die als het ware als mijn proefstuk gold. Ik bedoel die erfeniskwestie, met de oude Sir Andrew Bradsley als middelpunt. Dat was werkelijk een lelijke tegenslag. Maar je kunt nog veel goed maken.

De woorden klonken onoprecht, de stem klonk vals, maar Raffles leerde er uit dat deze man iets van hem wilde, en dat hij alleen niet onmiddellijk om zeep geholpen was, omdat de Dallah voor het ogenblik meer voordeel zag in een levende, dan in een dode Raffles.

De « Grote Dallah » was weer gaan zitten, en de vrouw was naast hem geschoven, en fluisterde hem snel een paar woorden toe.

De Dallah knikte even en begon:

— Je hebt naar het goud van de « Tubantia » gezocht? Wat heb je gevonden?

— Niets.

— Tenminste geen goud. Maar wel een klein stalen kistje, dat in de hut van de purser stond. Ik moet dat kistje hebben, Raffles.

Het bleef een ogenblik stil.

Toen klonk de heldere stem van Raffles die kalm vroeg:

— Wat krijg ik daarvoor terug.

— Wel, je leven. Is dat hoog genoeg betaald, naar je zin?

— Wat bevat het kistje?

— O, dus dat weet je nog niet? vroeg de « Grote Dallah » snel. Maar het is waar, je kunt nog geen tijd hebben gehad om het te openen. Nu, dat moet voor jou de zaak gemakkelijker maken.

— Integendeel, antwoordde Raffles. Er kan wel een groot fortuin in dat kistje zitten.

— En als dat zo was, zou je dan aarzelen dat fortuin te bieden voor je leven?

— Er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin ik mijn leven zou weggeschenken voor een paar centen, zei Raffles koel. Dus als ik het goed begrijp, wilt ge dat kistje hebben in ruil voor mijn leven?

— Zo is het.

Raffles keek de man met het rode masker doorborend aan, en zei kortaf:

— Ik weiger.

De Grote Dallah trok even met zijn schouders, voor hij met voorgewende onverschilligheid repliceerde.

— Je zult je wel bedenken. Het komt mij voor dat je de toestand niet duidelijk inziet. Je bent volkomen in mijn macht, vergeet dat niet. Ken je de omgeving hier?

— O, jawel, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet dat de muren hier bijna twee meter dik zijn, en dat jullie je gang kunnen gaan zonder gehoord te worden.

— Komt jongens, maakt er een einde aan, liet hier de scherpe stem van de vrouw zich horen. Ik heb van zijn methodes gehoord. Hij tracht jullie met praatjes van je a propos af te brengen, en ondertussen denkt hij na over een middel om ons er allemaal in te laten lopen. Hoe eerder je hem een kogel door zijn kop jaagt, hoe beter het voor ons allen is.

De Dallah schudde het hoofd en zei afgemeten:

— Een dode Raffles geeft mij het kistje niet terug. Ik heb meer aan een levende, want die zal wel inzien, dat de ruil voor hem het voordeligste is.

— Misschien, zei Raffles.

— Jullie zien het, hij begrijpt het nu ook, Margot. Hij trekt al bij, ik ben ervan overtuigd, dat er met hem te onderhandelen valt.

— Misschien herhaalde Raffles, als in gedachten. Welke waarborgen heb ik, dat mij niets zal geschieden, als ik het kistje overlever.

De Grote Dallah dacht even na en zei toen:

— Wel, twee mannen zullen met je meegaan in een auto tot aan het huis dat je bewoont, en waar het kistje nu wel zal zijn, tenminste als het niet aan boord van je vervloekte duikboot is. Die twee mannen zullen je natuurlijk geen ogenblik verlaten, en krijgen opdracht, je bij het minste verdachte gebaar een kogel tussen de ribben te jagen.

— Precies maar dat kunnen zij ook doen, als ik hun het kistje ter hand heb gesteld, merkte Raffles op.

— Het is een regeling van niks, riep de vrouw uit. Twee mannen wil je hem

meegeven? Wel, zes, is nog niet genoeg. En dan zal hij jullie nog voor de gek houden, let op mijn woorden.

Een stem ergens in het vertrek zei half luid:

— Gelijk heeft ze. Je moet met die rotvent oppassen. De « Grote Dallah » kent hem nog niet goed, maar ik heb meer van hem meegemaakt.

Het was Fatty die deze woorden gesproken had, en die Raffles een blik vol haat toewierp.

De « Grote Dallah » scheen even te aarzelen en hernam:

— Als dat zo is, dan moeten wij er iets anders op verzinnen. Ik geloof dat ik iets beters weet. Hij moet zijn vrienden opbellen, in ons bijzijn natuurlijk en hun opdracht geven, het kistje te deponeren op een plek, die ik nog zal aanwijzen. Als het kistje er niet op het aangegeven uur is, dan gaat hij er aan. Is dat duidelijk? zo wendde hij zich tot Raffles.

— Mij dunkt dat het maar voor een enkele uitlegging vatbaar is, zei deze ironisch.

— Dat laat zich al beter horen, maar laat hij er ook bij zeggen, dat zijn vrienden niet zo stom moeten zijn, er de politie in te halen, want dan is hij nog verder van huis, riep Margot snibbig. Hij moet goed duidelijk maken dat hij ditmaal de dans niet zal kunnen ontspringen, en dat wij hem goed te pakken hebben.

— Ik zal toch weer op enige waarborg moeten aandringen, hernam Raffles rustig. Als het kistje op de goede tijd op de aangewezen plek is, welke zekerheid heb ik dan, dat jullie mij dan toch niet een kopje kleiner zullen maken? Jullie kunnen niet vergen, dat ik alleen op jullie woord vertrouw.

— Op dat woord zul je toch moeten vertrouwen, en op niets anders, broer.

Na nog even nagedacht te hebben, zei Raffles:

— Goed, wij zullen dus zeggen dat ik het aanneem. Het is enigszins merkwaardig, zijn leven te laten afhangen van het woord van een troep schurken, maar er gebeuren wel eens meer

gekke dingen. Waar moet ik telefoneren?

— Kun je je vrienden op dit ogenblik per telefoon bereiken?

— O ja wel. Zij zullen zich misschien wat ongerust hebben gemaakt over mijn wegblijven.

— Zijn zij in Londen?

— Daarvan ben ik zeker, en de afspraak was, dat zij het fameuze kistje aanstonds naar mijn huis zouden brengen, waar het dus nu moet zijn.

— Kan het binnen een uur overgebracht zijn naar het huis van Beetle? vroeg de Dallah.

— Neen, dat is onmogelijk, antwoordde Raffles dadelijk.

— Waarom niet liever regelrecht naar je eigen schuilplaats? riep de vrouw. Als je hen het hier laat brengen, zullen ze dadelijk alles verklappen.

— Bent u dan niet bang, miss, dat ik zelf alles verklap, nadat ik weer vrij zal zijn? vroeg Raffles langzaam, de vrouw strak aanzien. Deze beet zich op de lippen, en antwoordde kortaf:

— Jij zult wel wijzer wezen. We zullen je nu wel weten terug te vinden, als we je nodig hebben, voor het een of ander. Maar kies een andere plaats, Dallah, want het huis is te gevaarlijk. Neem, bijvoorbeeld de kroeg van Fatty bij de dokken. Kan het kistje daar over een uur zijn? zo wendde zij zich tot Raffles.

— Dat is evenmin mogelijk, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Drie uren moet ik minstens hebben.

— Maar dan is het al bijna dag.

— Het spijt mij, maar in minder tijd kan het niet.

— Daarbij blijft het dan, zei de Dallah bevelend. Om half vier deze ochtend moet het kistje in de herberg van Fatty zijn, in de Havenstraat bij de dokken. Weet je waar dat is?

— O jawel, antwoordde Raffles glimlachend. Mijn vriend Tom Spike weet dat zo niet, maar ik ben er meermalen geweest. Ik wist alleen niet dat hij er de gelukkige eigenaar van was. Er hangt

immers een verguld anker uit?

— Ja, dus dat is in orde, zei de Dallah. En nu nog een laatste waarschuwing, Raffles, voor je gaat opbellen. Geen grapjes, geen pogingen om je vrienden van je verblijf in kennis te stellen, want ik zal mijn mannen die naast je komen staan, opdracht geven, om je onmiddellijk overhoop te schieten bij het minste blijk van verraad.

— Goed, maar nu stel ik een voorwaarde. Zij mogen niet zien welk nummer ik draai.

— Aangenomen, dan zullen zij tegenover je gaan staan, of vijf pas afstand. We zullen één hand van je moeten vrij maken, en dat is bij een man als jij bent nogal gevaarlijk. Zij gaan dus allemaal mee, en daar zal je verder ook bewaakt worden, totdat ik om half vier het bericht krijg, dat het kistje inderdaad door je vrienden is gebracht.

— En wat dan? als ik vragen mag.

— Dan zal ik onmiddellijk hierheen telefoneren, dat ze je vrij moeten laten. Fatty zal het kistje in ontvangst nemen, want die weet hoe hij mij bericht moet sturen.

De Dallah had iets op een stukje papier geschreven en gaf het de vrouw met de woorden:

— Dit is de boodschap die hij moet zeggen, woordelijk.

— Accoord, maar ik heb nog een voorwaarde. Ik zal mij aan de tekst houden, natuurlijk, maar ik zal het wachtwoord vooraf moeten laten gaan anders doen mijn vrienden stellig niets, zei Raffles.

— Is het slechts één woord?

— Eén enkel woord.

— Toegestaan. En nu vlug, want de tijd staat niet stil. Jij gaat naar je kroeg, Fatty.

De mannen namen Raffles in hun midden en voerden hem langs dezelfde weg weer terug. Toch hoorde hij nog hoe in de torenkamer een geluid klonk, alsof een luik openging. De Dallah aanvaardde zeker de terugweg.

De gehele troep kwam in het stik-

donkere winkeltje, waar nu de lamp boven de toonbank werd aangestoken. Met grote voorzorg maakte men de rechterhand van Raffles los. Deze bewoog zijn vingers een paar malen om de bloedsomloop te herstellen, en wachtte rustig tot twee mannen met de revolver in de hand, recht tegenover hem waren gaan staan, maar zo, dat zij het cijferbord niet konden zien.

Daarop legde hij het papiertje voor zich neer, nam de hoorn van de haak, en zei met zijn heldere rustige stem:

— Sforzetta. Raffles spreekt hier. Ik ben in de macht van de Grote Dallah.

Hij heeft mijn leven in zijn hand. Zorg dat uiterlijk om half vier deze ochtend het stalen kistje uit de « Tubantia » wordt gebracht in het kroegje van Tom Spike, in de Havenstraat bij de dokken, waar het vergulde anker uithangt. Is het kistje er op dat uur niet, dan heeft mijn laatste uur geslagen. Mijn leven hangt dus van jullie af.

Hij luisterde even, met een strak gelaat, en legde de hoorn op de haak. Heel even vloog er een zonderling glimlachje over zijn gelaat, maar dat was in het donker niet zo goed waar te nemen.

HOOFDSTUK VI

HET WACHTWOORD

Niet zodra had Raffles de hoorn op de haak gelegd of de vrouw gaf het bevel:

— Bindt nu zijn rechter hand ook weer vast. Laat Fatty het doen, die heeft er verstand van. Maar dat is waar ook, hij is naar zijn kroeg gegaan. Doe jij het dan, Ruben, en doe het goed. Als de Dallah werkelijk naar mij luisterde, zoals hij voorgeeft, dan had hij hem onmiddellijk het hoekje om geholpen.

— Maar dan zou niemand het kistje te zien hebben gekregen, zei Raffles volkomen bedaard.

— Voor mij is jouw dood niet te duur gekocht met al het goud dat er in de Tubantia kan zitten, al waren het tien miljoen, siste de vrouw, met ogen die van haat gloeiden.

— Biezonder vleiend voor mij, dat moet ik zeggen, zei Raffles spottend. Waaraan heb ik eigenlijk de biezondere onderscheiding te danken, dat ge mij zo fel haat?

— Mijn minnaar is door jouw hand gevallen, hond, gilde de vrouw, trillend van woede.

— Is het waarachtig? Ook een bandiet natuurlijk?

— Houd je veel te grote bek. Bespot mij niet, en praat niet zo over mijn dode vriend, of ik vergeet alles wat de Dallah bevolen heeft, en steek je met mijn eigen dolk overhoop.

Meteen trok zij haar rok omhoog, en haalde een dolkmes uit haar kouseband die even boven de knie aan haar been bevestigd was.

Maar Ruben, die Raffles juist weer

gebonden had, zei laconiek:

— Ik zou me niet zo opwinden, als ik jou was, Margot. Je hebt op het ogenblik een wit voetje bij de Dallah, maar neem je voor hem in acht, als je zijn bevelen duft dwarsbomen. Dat zal hij nooit dulden, zelfs van jou niet.

De vrouw zei iets onverstaanbaars, en stak de dolk weer in de schede onder haar kouseband. Een der mannen was zich gaan overtuigen, dat men het licht van de straat af niet kon zien, en toen was er niets meer te doen dan Raffles te bewaken.

Raffles moest op een stoel gaan zitten die voor de toonbank was neergezet, zodat men er zich van kon overtuigen dat de touwen nog op hun plaats zaten.

Niet allen echter bleven voortdurend in het vertrek. Soms ging een hunner weg, om een kwartier, een half uur later terug te keren, een enkele maal naar de straat, een andere keer naar een ander vertrek in het oude huis, maar er waren toch nooit minder dan vier mensen in de winkel aanwezig, en Margot verliet hem zelfs geen ogenblik, bevreesd als zij was voor een ontsnapping, die, toch eigenlijk onmogelijk scheen te zijn, want er stond altijd een met zijn revolver in de hand naast de straatdeur.

Raffles zelf trok zich van die bewaking al heel weinig aan, naar het scheen. Hij scheen er vast van overtuigd te zijn, dat zijn vrienden zijn leven zouden redden, als was het voor nog zulk een hoog bedrag. Na een poos viel hij gerust in slaap. Hij had zich een weinig achter-

over in de stoel laten glijden, had zijn ogen gesloten, en ademde regelmatig.

Niet zonder bewondering keek Ruben op hem neer, en zei, onwillekeurig zacht sprekend:

— Je mag zeggen wat je wilt, maar je ziet niet veel meer zulke lui. Zenuwen van staal en zonder enige vrees.

— Werd hij maar nooit weer wakker, siste de vrouw kwaadaardig.

— Jij bent bevooroordeeld, Margot, zei Jack Peanut schouderophalend. En toch weet ik zeker dat hij je vriend niet verraderlijk zal hebben vermoord, en dat het uit zelfverdediging ging. Overigens moet ik er bij zeggen, dat je je nogal gauw hebt getroost, vind ik. Je zal wel iets meer dan een zuster voor de Dallah zijn.

De ogen van de vrouw begonnen boosaardig te fonkelen, toen zij dreigend zei:

— Let op je woorden, Jack. Ik ben niet in een stemming om dergelijke praatjes aan te horen. Het is niet alleen de dood van mijn vriend, die ik Raffles verwijt. Do zijnen van ons heeft hij naar de gevangenis of zelfs naar de andere wereld geholpen. Ik spreek nog niet eens van de tientallen mislukkingen van prachtige ondernemingen, die zijn schuld waren. De Dallah is nog niet eens zo lang onze chef, en één prachtige schuilplaats is hij al kwijt, die is onbruikbaar voor hem geworden. En als we er geen stokje voor steken, dan zal deze winkel van Mozes ook gauw geen dienst meer kunnen doen.

Er volgde geen verder commentaar op deze rake opmerking 'en langzamerhand werd het stil. Het was warm in het bedompte winkeltje, en de stilte maakte slaperig. De minuten kropen voort. Alleen Margot scheen klaar wakker te blijven, en niet de minste behoefte te hebben aan slaap.

Zij was achter de toonbank gaan zitten, in de gemakkelijke stoel van Mozes, en kon zo Raffles in het oog houden, tenminste dat deel dat van hem te zien kwam, van de plaats waar hij zat, zijn hoofd en zijn schouders.

Hij sliep nog altijd rustig, naar het scheen, regelmatig ging zijn borst op

en neer bij het ademen.

Nu en dan wierp de vrouw een blik op haar polshorloge.

In een hoek zaten Ruben en Jack op fluisterende toon met elkander te praten, en de overigen zaten half te dommelen, met uitzondering van de man bij de deur, die klaar wakker was, met zijn rug tegen de deurpost leunde, en Raffles in het oog hield.

Het werd half drie, het werd drie uur, en de mannen begonnen onrustig te worden.

Bijna allen hadden er op gerekend, dat de Dallah lang voor half vier zou hebben opgebeld, dat de vrienden van Raffles, om diens leven te redden, het kistje in het kroegje van Fatty hadden gebracht.

Om kwart over drie gebeurde er plotseling iets, dat de zenuwen van allen tot het uiterste spande, en een paar mannen naar hun wapens deed grijpen.

In de straat klonken regelmatige stappen, de maar al te goed bekende stappen van twee patrouillerende politieagenten.

Allen zaten doodstil, toen de stappen naderden, en niemand dacht aan het licht, totdat Margot woedend fluisterde:

— Jij daar bij de schakelaar, doe het licht uit, stommeling.

Maar het scheen reeds te laat te zijn. De regelmatige voetstappen hielden op. Onduidelijk hoorde men de stem van een man, die daar buiten iets zei tot zijn metgezel. Toen werd er aan de deur gerammeld, die van binnen was gesloten. Het was nu stikdonker in de winkel, en allen hielden hun adem in, in de hoop, dat de agenten toch niets gemerkt zouden hebben, en wel zouden voorbij gaan.

En werkelijk scheen dat ook het geval te zijn; de voetstappen werden weer hoorbaar tot er ineens met luid lawaai ergens in de stikdonkere winkel, een stoel omviel.

Margot was opgesprongen, en haar stem was bijna onherkenbaar van woede en drift toen zij zei:

— Verd... Welke ezel...

Zij voltooide de zin niet, maar bukte zich om haar rok op te tillen en de dolk

uit de schede te trekken.

Maar in die gebogen houding voelde zij hoe de pols boven de hand, die het wapen reeds omvat hield, als door een ijzeren schroef omkneld werd.

Zij kon een kreet niet weerhouden, en riep bijna stikkend van woede:

— Laat me los. Wie doet dat? O, vervloekt, hij is vrij. Hij heeft zich los weten te maken. Licht. Maak dan toch licht troep oude wijven, die jullie zijn.

Er klonk wat gestommel, er viel wéér een stoel om, de deur van de winkel kraakte en boven dat rumoer uit klonk een heldere stem in het donker:

— Zet er je schouder maar tegen, James. Die deur zal het niet lang uithouden.

Een kapstok met oude mantels en jassen er aan, viel met een doffe smak om. Een paar van de bandieten, het wisse voor het onwisse nemend, hadden de winkel door de derde deur verlaten in de hoop, het huis langs een achteruitgang te kunnen verlaten.

Want het was maar al te duidelijk: het werd een grondige mislukking. De politie stak er haar neus in, zo dachten zij, en minstens twee van de bandieten vreesden haar nog altijd genoeg om het niet op een gevecht te laten komen.

Maar intussen had een van de bandieten bij het licht van zijn zaklantaarn de schakelaar van het licht gevonden en het volgende ogenblik kom men weer zien.

De toestand zag er voor de bandieten niet rooskleurig uit. Raffles was vrij. En hoe hij er aan kwam begreep niemand, maar hij hield in de rechterhand een grote revolver.

De touwen waarmee Raffles gebonden was geweest, hingen los langs de stoelleuning en stuk gescheurd aan een uitstekende schroefkop.

De buitendeur kraakte in haar voegen. Het moest een sterk man zijn, die daar op straat zijn schouders gebruikte want reeds bij de eerste de beste poging bezweek de zwakke afsluiting, en bij de tweede ruk vloog de deur krakend open, met een vernield slot.

Alle nog aanwezige bandieten gaven daarop het spel gewonnen. Zij vloekten

een paar keer aan het adres van hun kameraden die bijtijds het hazenpad hadden gekozen, en langzaam gingen hun handen omhoog.

De vrouw stond bleek als een standbeeld roerloos in het midden van de kamer, en staarde Raffles aan met ogen, die haar uit het hoofd dreigden te pulsen.

— Het lijkt wel alsof je een verbond met de duivel hebt gesloten, kwam het sissend over haar lippen.

— Neen, dat niet, antwoordde Raffles glimlachend. Ik mag niet roemen op zulke hoge connecties. Maar ik heb een verbond gesloten met iets wat veel meer waard is: met goede vrienden.

— O, ja? Dan wordt het hoogtijd dat die je komen helpen, gilde de vrouw plotseling. Agenten, jullie hebben ons ingepikt, en de duivel mag me halen als ik begrijp hoe jullie het te weten zijn gekomen, maar je hebt nog meer bereikt dan je wel dacht. Wij zijn er bij, maar die dan ook! Jullie zullen wel promotie maken, denk ik; die man is John Raffles.

De grootste der agenten grijslachte vriendelijk, en zei, terwijl hij een dik touw te voorschijn haalde:

— Dat was me bekend, schone jonkvrouw. Hij heeft ons een uur geleden opgebeld.

— Dat was het wachtwoord, dat jullie me hebt laten zeggen, zei Raffles bedaard. En dit zijn de goede vrienden, waarop ik doelde.

De hartsvriendin van de « Grote Dalah » kon ongetwijfeld veel verdragen, en ze was zeker niet zwak van karakter, maar dit was zelfs voor haar te veel. Zij wankelde even waar zij stond, en voor iemand haar had kunnen opvangen viel zij volgens alle regelen der kunst in onmacht.

Raffles, Henderson en Brand verloren geen tijd, maar bonden de twee weerloze bandieten de handen stevig op de rug, belden de dichtstbijzijnde politiepost op, en verlieten met bekwame spoed de winkel van Mozes Beetle, die bijna het graf van Raffles was geworden.

HOOFDSTUK VII

HET GEVECHT ONDER WATER

Op veilige afstand stond een auto geparkeerd, waarin Raffles en zijn vrienden stapten.

Met een zucht van welbehagen liet hij zich in de kussens vallen, en liet zijn hand even in die van Brand rusten, die ze gegrepen en gedrukt had. Het is goed dat je het wachtwoord zo goed verstaan hebt, Charles, zei hij.

— Wel, het viel niet mis te verstaan. Sforzetta is immers het woord voor: kom mij onmiddellijk te hulp, en we wisten immers waar je je moest bevinden. Maar wij schijnen toch maar juist bijtijds te zijn gekomen.

— Het begon er inderdaad lelijk uit te zien, bevestigde Raffles. Gelukkig hadden zij mij een voor mijn doel goede stoel gegeven. Het was een zogenaamde Wener stoel, van gebogen hout, die met schroeven in elkander wordt gezet, en een daarvan stak een weinig naar buiten. Het was niet veel, maar het was voor mij voldoende.

— Wij gaan nu zeker onmiddellijk naar huis? vroeg Brand.

— Neen, amice, geen sprake van. Eerst moet ik zien of ik die Dallah niet te pakken kan krijgen. Ik weet nu de uitweg, die hij kiest, en zo kan ik misschien zijn verblijf vinden.

— Maar dat is gekkenwerk, Edward. Het huis van Mozes wordt nu natuur-

lijk doorzocht, en daarna zal het wel bewaakt worden.

— Er valt niet veel te doorzoeken, Charles. En wat valt er te bewaken? Je denkt toch zeker niet dat die gebonden bandieten de waarheid zullen zeggen? Dan zouden zij wel zeer grote stommelingen moeten zijn. Ik ben benieuwd wat voor uitvluchten zij zullen verzinnen. Hoe het ook zij, ik ben er van overtuigd dat over een half uur de lucht weer zuiver zal zijn.

Brand slaakte een zucht, vouwde de handen en sloeg de ogen ten hemel. Toen zei hij hoofdschuddend:

— Onverbeterlijk. Het ene gevaar is nauwelijks geweken, of je stort je al weer in het andere.

— Maar Charles, begrijp toch dat ik dit per sé moet weten. Tot twee maal toe is de Dallah door mij bedrogen, dus heb ik mij die man tot mijn doodsvijand gemaakt. En ik zou niet alles in het werk stellen, om te doorgronden wie hij eigenlijk is? Dan zou ik zeer onverstandig zijn, en mijn eigen leven te laag aanslaan. En bovendien is er werkelijk geen gevaar bij, zoals je zelf zult zien.

De auto had een grote omweg gemaakt langs tal van stille straten.

Nu en dan wierp Raffles een blik op

zijn polshorloge, en toen er een half uur verstreken was, zei hij:

— Nu kunnen wij het er wel op wagen, James, zo voegde hij er aan toe, rijd nu maar weer naar dat straatje waar mijnheer Brand je zo knaphandig heen geleid heeft. Maar kijk goed uit, en sla dadelijk een zijstraat in, als er soms een politiepost voor het huis van Mozes Beetle mocht staan.

Maar er stond niets van die aard, zoals Raffles ook wel verwacht had, en hij en Brand stapten uit de auto, die Henderson op een veilige afstand parkeerde.

Het bleek dat de deur van de uitdragerij met een dik ijzerdraad zo goed als het ging weer gesloten en ook verzegeld was. Het duurde echter slechts kort, vóór Raffles aan de achterzijde van het huis een klein schuttingdeurtje had gevonden, dat waarschijnlijk ook gebruikt was door de bandieten die het hazenpad hadden gekozen. Hij kon het zonder enige moeite openen, en de twee mannen slopen binnen, staken een binnenplaatsje over, vonden een tweede deur die half open stond, en bereikten langs een donkere gang de winkel.

Alles was hier donker en stil. Raffles vond op de tast de twee knoppen, die het vloerluik en de ijzeren schuif openden, en stelde ze in werking.

Hij maakte pas licht toen zij beneden aan de trap waren, en hij vond de schuif weer geopend. Het stuk ijzer waarmede hij het gestut had lag er nog naast. Opnieuw plaatste hij dit zo, dat de schuif niet kon terugvallen, nadat zij de drempel waren overgegaan, en toen liepen de twee vrienden bij het licht van hun zaklantaarns de lange gang af en bereikten de deur van de torenkamer.

Raffles mopperde ongeduldig, toen hij bemerkte, dat de deur gesloten was. Blijkbaar had de Grote Dallah nadat zijn helpers met de gevangene het vertrek hadden verlaten, de deur gegrendeld en met een sleutel gesloten, alvorens zelf te vertrekken.

Hij verloor echter geen tijd, maar nam onmiddellijk de deur onder handen met de werktuigen, die hij dadelijk na zijn bevrijding weer bij zich had ge-

stoken.

De grendels en het slot waren zeer stevig, en het duurde bijna een half uur voor Raffles de deur open had.

De twee mannen konden nu naar binnen gaan, en Raffles begon onmiddellijk naar het vloerluik te zoeken, waardoor de Dallah moest zijn vertrokken. Toen hij het gevonden had, moest hij weer zoeken naar een middel om het in beweging te brengen. Het moest hier ergens in het vertrek zijn, dat kon niet anders, en het was waarschijnlijk alleen aan de bendeaanvoerder bekend.

Tenslotte vond hij een plavuis, die een weinig scheen uit te steken, en toen hij daarop drukte ging inderdaad het luik met een zacht gekraak open. Het bleek het bovendeel van een soort lift te zijn.

Raffles en Brand waren bijtijds op het langzaam zakkende luik gesprongen en daalden omstreeks twee meter, totdat de lift met een schok tot stilstand kwam. Niet zodra waren zij er af gestapt, of het luik rees weer, en de opening in de vloer werd boven hun hoofd afgesloten.

Zij zagen een tunnel voor zich, blijkbaar van jonge datum. Deze gang was ongeveer tien meter lang, en liep tamelijk steil omhoog. Aan het einde was deze gang afgesloten door een stevige deur, die gesloten was, maar dit slot kon Raffles binnen enkele minuten openen met een looper. De deur ging open en Raffles weerhield met moeite een kreet van verbazing en teleurstelling.

Een traag stromend water, strekte zich voor hem uit. Het was de Theems. Het deurtje bevond zich naast de machtige Towerbridge, een paar voet slechts boven het water, en zodanig verborgen in de schaduw van het geweldige gevaarte dat het aanleggen van sloep of vlet hier volkomen onopgemerkt moest blijven.

— Wij gaan naar huis, Charles, zei Raffles, en als wij goed uitgerust zijn, zullen wij dat fameuze stalen kistje zien te openen en eens kijken, wat het nu eigenlijk wel bevat.

* * *

Twee dagen later, in de vroege ochtend liet Raffles zich zakken langs het stalen laddertje, dat van de schutkamer in de achtersteven van de « Bruinvis » afdaalde tot bijna op de zeebodem.

Hij had een scherp bijl, een koevoet en een soort kapmes bij zich. Er was voor een paar uren lucht in het reservoir, dat met riemen op zijn rug was vastgegespt.

Er was geen schip in de omtrek te zien geweest, toen hij met de duikboot onderdook, en hij wilde trachten van deze gunstige gelegenheid gebruik te maken. Langzaam schreed hij voort over de vlakke bodem.

Voor hem doemde het wrak op. Zodra hij er was, ontstak Raffles de krachtige waterdichte lamp, die hij bij zich droeg. Hij wist nu waar hij moest zijn.

Het document in het stalen kistje had duidelijk de plek aangegeven, waar de kisten met het goud opgeslagen waren. Hij wilde zich nu overtuigen van de juiste ligging, en als hij de plek kon naderen, dan was hij van plan later terug te keren met sterke hijskabels, die hij om de kisten zou slaan, en die dan gemakkelijk opgetrokken zouden kunnen worden.

Hij zocht naar een plek om in het wrak door te dringen, en vond tenslotte een luik, dat meegaf onder de druk van zijn hand. Hij begon met de hengsels daarvan te verwijderen, waarbij hij gebruik maakte van het stalen laddertje voorzien van sterke weerhaken, en dat tot de uitrusting van de « Bruinvis » behoorde. Hierop staande, sloeg Raffles de pennen uit de grendels, en trok het luik los. Hij meende dat het wel zou zinken, door het ijzerwerk, maar het hout gaf het nog juist genoeg drijfkracht, en langzaam zag hij het naar boven wentelen, en uit het lichtbereik van de lamp verdwijnen. Snel ging hij door het luik naar binnen, voortkruipend over een ladder, die oorspronkelijk loodrecht naar de bodem van een der ruimen had gevoerd, maar nu natuurlijk horizontaal lag. Hij vond aan het einde daarvan een deur, die gemakkelijk open ging, maar nu begon het moeilijkste werk. Hij moest oppas-

sen dat hij het kostbare luchtreservoir nergens tegen stootte, en dat het glas van zijn lamp niet brak, zodat hij voorzichtig te werk moest gaan. Nu eens langs een ladder, dan weer zich opwerkend langs de wanden van een gang, bereikte hij eindelijk een vrij ruim vertrek, waarvan de meubels door elkaar lagen.

Een tijdje bleef hij onbeweeglijk toezien. Langzaam bewoog zijn hoofd in de helm. Hier hadden zich de zware kisten moeten bevinden met hun kostbare inhoud, maar hij zag niets. Dat was vreemd, want het nummer van het vertrek, dat buiten op de deur nog zichtbaar was, stond in het document vermeld, dat hij in het stalen kistje had aangetroffen. Was iemand hem voor geweest? Kon het zijn dat in één enkele dag de « Reclaimer » door louter toeval deze afgelegen plek in het schip ontdekt had, en al het goud had kunnen weghalen? Het leek hem onmogelijk, en toch, het goud was verdwenen.

Hij sloeg nog eens op de wanden met zijn houweel, maar hij sloeg slechts op plaatijzer. Eindelijk gaf hij zijn pogingen op, en aanvaardde zo snel mogelijk de terugtocht, want hij bemerkte dat de voorraad lucht in het reservoir niet heel lang meer zou duren.

Langs dezelfde trappen, smalle gangen en ladders vond hij moeizaam de weg naar het luik, dat hij zelf geopend had, terug. Hij klom het stalen laddertje af, en juist had hij de voet op de onderste sport gezet, toen hij een hevige schok op zijn rug voelde, terwijl hij tegelijkertijd meende te bemerken, dat er enig water in zijn helm door drong, er moest iets gebroken zijn.

Hij wendde zich om en trok met een snelle beweging het zware kapmes uit de schede. Vlak tegenover hem stond een duiker, met een opgeheven houweel in beide handen, die hem daarmee een slag had toegebracht, zich nu gereed maakte voor een tweede.

Raffles kon de slag nog op het laatste ogenblik ontwijken, en sloeg met kracht naar de vijand, die daar zo plotseling voor hem was verschenen.

Hij meende het gelaat van de man achter de grote, ronde ruit van de koperen helm te herkennen, het was Jack Peanut, een van de twee mannen die bijtijds door het derde winkeldeurtje ontvlucht waren.

Toen de man bemerkte dat zijn slag werd afgeweerd, wierp de bandiet het houweel weg, en trok eveneens een breed mes uit zijn gordel. Het volgende oogenblik waren de twee mannen in een worsteling op leven en dood gewikkeld.

Raffles begreep nu dat de bandiet het luchtreservoir met de eerste slag had geraakt, zodat door de opening, en door de verbindingsbuis er nu water naar binnen drong, en zijn helm begon te vullen.

Tot overmaat van ramp was ook de lamp verbrijzeld door de heftige bewegingen van de beide mannen die om hun leven vochten.

In het wilde weg, een arm van zijn tegenstander vasthoudend, stak Raffles uit alle macht zijn mes in de richting van zijn vijand, en het kwam hem voor, dat hij iets trof. De greep van de ander verzwakte meteen, en het mes gleed af over de helm van Raffles.

Deze hief een voet op, en trapte zo uit alle macht, half stikkend, zijn aanvaller van zich af.

Hij liet het mes los en schroefde zo snel hij kon de vleugelmoeren los, die de helm vasthielden op het duikerpak en rukte die van het hoofd.

Het zware, koperen ding viel voor zijn voeten. Met alle kracht, die nog in hem was, zette hij zich af van de grond en toen overviel hem, voor het eerst misschien van zijn leven, ware doodsangst. De zware loden zolen hielden hem gekluisterd aan de bodem.

Zijn adem inhoudend, en terwijl zijn aderen klopten, terwijl zijn ogen gloeiende raderen op zijn netvliezen toverden, strepen en opschietende, lichtende pijlen, bukte hij zich en rukte de veters, die de schoenen met de loden zolen aan zijn voeten bonden, los.

En terwijl zijn hoofd bijna barstte, vond hij nog juist de kracht, zich omhoog te werken van de bodem.

Zijn armen sloegen bijna werktuigelijk het water weg, en toen hij aan de oppervlakte kwam, opende hij wijd de mond, en zoog steunend en hijgend de levenbrengende lucht in.

Hij was zielsgelukkig, toen hij zich veilig waande, maar dat geluk duurde maar kort; er werd op hem geschoten door de opvarenden van een grijze motorboot die op enige afstand boven het wrak dreef.

Raffles had nu lucht in zijn longen, dook onder en deed een tiental slagen onder water, kwam weer even boven om te ademen, maar moest onmiddellijk weer duiken, want het schieten duurde voort.

Raffles zwom onder water voort in de richting, waar hij de duikboot vermoedde, en nu zeker wel twintig slagen, voor hij zijn hoofd weer boven water stak, om opnieuw zijn longen met lucht te vullen.

Maar nu werd er niet meer geschoten.

Een geheel ander geluid drong in zijn oren, geluid van brekend, versplinterend hout, overstemd door een woest gegil, dat ver over de zee weerklonk.

Hij wendde het hoofd om, en zag hoe de grijze motorboot als het ware een oogenblik balanceerde op de stalen rug van de « Bruinvis », die juist onder de motorboot was boven gekomen, en hoe deze vervolgens in tweeën brak, en in het water terugplonsde.

Op hetzelfde moment werd het luik van de duikboot geopend, en Henderson stak zijn hoofd naar buiten, en keek grimmig naar de zes kerels die in het water rondspartelden, en naar een vrouw die zich had vastgeklampt aan een stuk rondrijvend wrakhout, en die erbarmelijk om hulp gilte.

Vier van de mannen bleken te kunnen zwemmen, een vijfde zonk als een baksteen, waarschijnlijk reeds door de schrik verlamd, en de zesde hield zich vast aan een kleine sloep die met de kiel naar boven ronddreef.

Raffles zwom met krachtige slagen naar de duikboot, verwelkomd door een luide vreugdekreet van Henderson, en trok in het voorbijgaan de vrouw met

zich mee, die al half bewusteloos was van ontzetting en doodsangst. Het was Margot, de vriendin van de Dallah.

Op dat ogenblik riep Henderson:

— De « Reclaimer ».

Inderdaad kwam daar full speed het bergingsvaartuig aanzetten. Binnen vijf minuten zou het op de plek zijn van dit drama ter zee.

Er moest onmiddellijk gehandeld worden en Raffles aarzelde dan ook niet.

Hij sleurde de jonge vrouw naar de duikboot en bekommerde er zich weinig om, dat hij daarbij bijna al de kleren van haar lichaam trok.

Henderson stond Raffles op te wachten, hielp hem aan boord en trok toen de drenkelinge aan het enige overgebleven, intieme kledingstuk naar zich toe. Even daarna waren beiden in het inwendige van de boot verdwenen, het luik werd gesloten en de « Bruinvis » verdween uit het gezicht.

Door de periscoop zag men hoe de rondzwemmende bandieten door de Reclaimer werden opgepikt.

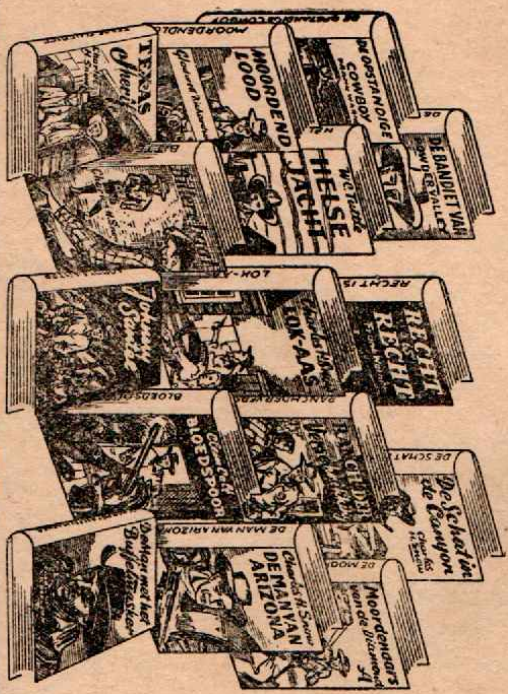
Over het toneel dat zich verder in de kajuit van de duikboot afspeelde, moet het gordijn vallen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT .

Het verlaten huis

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

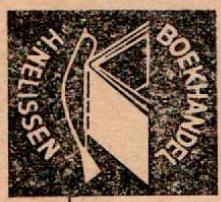
1. Rechts is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } beide door Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } beide door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Darter Bandwell
5. Johnny Santee door Arthur MacLean } alle door Peter Field
6. Helse jacht door W. C. Tuttle } alle door Peter Field
7. Bloedspeer door Clem Colt } alle door Peter Field
8. Ranch der Verschrikking } alle door Peter Field
9. De Man met het Buitelmasker } alle door Peter Field
10. Moordend Lood } alle door Peter Field
11. De Schat in de Canyon } alle door Peter Field
12. De Man van Arizona } alle door Peter Field
13. Lokas } alle door Peter Field
14. Texas Sheriff } alle door Peter Field
15. Bittere Haat } alle door Peter Field

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 88.50. Nu slechts \$ 44.25, d.w.z. de helft van de prijs. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de boeken direct aan u toegezonden.

BON
Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007